

Iki 1920
m. Aleksand-

VERONIKA SIMUTIENĖ

Aleksandravo mokyklai - aštuoniasdešimt metų

Veronika Simutienė nuo 1960 m. dirbo Aleksandravo aštuonmetėje mokykloje mokytoja. Vėliau 22 metus buvo šios mokyklos direktorė, parašė mokyklos istoriją. Dabar renka kraštotyrinę medžiagą apie aplinkinių kaimų - Pakutuvėnų, Mamių, Dyburių, Baltmiškių - praeitį.

pinigus ir pasamdė meistrą, kuris padarė visiems vienus suolus, panašius į dabartinius - tik nedžyčius. Mus mokino Bronislava Valančiūtė. Atrodo, ji buvo baigusi mokytojų seminariją.

Pamokos prasidėdavo ryta, bet nevienodu laiku. Būdavo ir pertraukos. Jas vadindavo "permainomis". Į pamokas kviesdavo ne skambintis, bet mokytoja arba budintys mokiniai, šaukdami "ant vietų".

Mokslas prasidėdavo nuo lapkričio pirmos dienos (uždarius gyvulius į tvartus), o baigdavosi gegužės pradžioje, kai reikėdavo banda ginti į laukus.

Pirmas skyrius buvo vadinamas "paruošiamąja grupe". Pirmokai rašydavo ant lentelių (doskų). Kai prirašydavo grifeliu pilną "doskelę", su skudurėliu nuvalydavo ir vėl rašydavo.

Antrame skyriuje rašėme ju pīestukais, o vėliau - plunksna ir rašalu į sąsiuvinčius. Klasėje buvo pastatomas lenta, ant kurios rašydavo beveik tik mokytoja. Pirmame ir antrame skyriuje mokytoja mokino daugiausia skaitymo ir rašymo, o trečiame ir ketvirtame - aritmetiką.

Mokykloje jau turėjome ir vadovėlius. Kiek prisimenu, pirmame skyriuje mokėmės skaityti iš "Elementoriaus", o antrame ir trečiame - iš "Žiupsnelio". Vyresnėse klasėse turėjome "Gyvąją ir negyvąją gamtą", skaitymo knygą "Kelias į šviesą", Pr. Mašioto "Aritmetiką" III ir IV skyriams, "Lietuvos istoriją". Kartą per savaitę turėjome ir tikybos pamoką. Jos mokydavomės iš vadovėlio "Šventoji istorija senojo ir naujojo įstatymo".

Moktoja užduodavo

Mokytojas Laukineitis su savo mokiniais apie 1930 m.

namų darbų. Už išdykavimą ir nesimokymą buvo taikomos fizinės drausmės. Pastatydavo į kampaną arba paklūpydavo, o kartais išvarydavo į lauką ir geriesiems mokiniams liepdavo pilti šaltą vandenį ant ištiesių rankų.

Į mokyklą kartais atvažiuodavo ir kunigas. Jis tikrindavo, kaip mokytoja mokina mus tikybos, klausinėdavo poterių. Klasėje kabėjo šventi paveikslai. Kiekvieną rytą darbą pradėdavome malda. Per šventes ruošdavome vaidinimus. Prisimenu, inscenizavome pasakėčią "Vilkas ir ėriukas".

Išaugus mokinių skaičių per 30, pradėta ieškoti didesnės patalpos. Apie 1922 m. Pakutuvėnų pradžios mokykla perkeliama pas ūkininką Gudą. Apie tai papasakojo Pakutuvėnų kaimo gyventoja Antanina Sauserienė, gimusi 1908 m.: "Mokykla prie Gudo

išbuvo apie penktą metų. Pastatas buvo didelis. Klasė nemaža, šviesos pakankamai. Jau buvo keturi skyriai. Vaikus mokino Bronislava Vaičekauskaitė.

Mokiniai pradėdavo lankyti mokyklą 10-11 metų, baigėdavo 14-15. Kai kurie dėl sunkios materialinės padėties arba silpnesnės sveikatos dažnai praleidinėdavo pamokas, todėl sėdėdavo vienoje klasėje po 3-4 metus. Jie paprastai mokyklą palikdavo jos nebaigę. Prievartos lankyti mokyklą nebuvo. Tėvai leisdavo vaikams savo noru. Pamokos prasidėdavo anksti, o baigdavosi vėlai po pietų. Nors buvo tik keturios pamokos, bet jos tęsdavosi kartais po 2 valandas, nes mokytoja laikrodžio neturėjo".

1926 m., užaugus stambių ūkininkų Riepių ir Kazlauskų vaikams, mokykla persikėlė į Aleksandravo dvaro centrą, kur buvo pakankamai patalpų klasei įrengti. Mokykla vadinosi Liepėrių pradžios mokykla. Joje porą metų dirbo mokytojas Laukineitis. Jį buvę mokiniai prisimena kaip linksma, gerai grojantį akordeonu mokytoją. Vėliau, po poros metų, jį pakeitė toks pat Konstantas Šeputa, ką tik baigęs Telsių gimnaziją. Šis jaunuolis turėjo gerų norų mokyti vaikus, šviesti visuomenę, net buvo suorganizavęs vakarinius kursus suaugusiems, bet dėl blogo lankomumo jie po kelių savaitių iširo.

Apie 1930 m. Kartenos valsčiaus valdžia pradėjo renginti pasiturinčius ūkininkus pastatyti Aleksandravę tipinę pradinę mokyklą. Šio darbo ėmėsi turtingas ūkininkas Kazi-

mieras Riepišas. Jis apskaičiavo, kad jo įdėtos lėšos per keletą metų grįš. 1932 m. mokykla buvo pastatyta.

Į naują mokyklą paskiriamas mokytojauti didelis Lietuvos patriotas Antanas Gulbinskas su žmona.

Pirmasis Aleksandravo septynmetės mokyklos direktorius Juozas Mitkevičius. 1951 m.

Žmonės kalbėjo, kad mokytojas buvo baigęs mokytojų seminariją, o jo žmona - gimnaziją. Iš jų kambarių, baldų ir aprangos buvo galima spręsti, kad jie kilę iš turtingos šeimos. Mokytojas Aleksandravę įkūrė šaulių būrį, kuriam priklausė jaunuoliai ir iš tolimesnių kaimų: Dyburių, Liepėrių, Bučnių, Pristovų, Mamių, Eitučių. O į šaulių organizuojamą renginį susirinkdavo jaunimas iš labai toli. Čia vykdavo vakarai su vaidinimais, paskaitomis. Mokykloje veikė dvi bibliotekos: viena - mokiniams, kita - suaugusiems. Minijos skardžiuose buvo įrengta šaudykla, kurioje jaunimas mokinio taiklią ranką. Aleksandravo centre buvo įrengta šaulių aikštė, kurioje vyko įvairūs sportiniai renginiai. Į juos atvykdavo kariūnai iš

Plungės.

Mokykloje ant sienų kabėjo J. Basanavičiaus, Žemaitės portretai, Vytis.

Tuo metu mokykloje mokėsi per 50 mokinių nuo 9 iki 15 metų amžiaus. Patys jauniausi pirmos grupės mokiniai eidavo į mokyklą porą mėnesių pavasarį ir tiek pat rudenį. Po to jie būdavo perkeliama į pirmą skyrių.

A. Gulbinskas paliko labai griežto mokytojo įvaizdį. Drausmės pažeidėjams buvo taikomos fizinės bausmės. Viena tokių buvo mušimas liniuote per ištiesią delną. Pastatydavo, kad mušamas mokinys net iš suolo išvirsdavo. Kita bausmė - tupėjimas ištiesus rankas į priekį (mokiniai vadindavo tai "zuikių šaudymu"), o už mažesnius nusikaltimus pastatydavo arba paklūpydavo į kampaną. Todėl pamokose būdavo tylu. (Ir šiandien senieji aleksandraviškiai apie mokytoją A. Gulbinską kalba su ypatinga pagarba, neretai rodydami jį pavyzdžiu mumis, šių laikų mokytojams.)

1940 m. rusų armijai įžengus į Lietuvą, mokytojas gavo iš Vilniaus nurodymą pasitraukti į Vakarus. Atsisveikinęs su mokiniais, jų tėvais, jis kartu su žmona ir dviem mažomis dukrytėmis išludė ir Nijole - vieną birželio naktį paliko Aleksandravę ir patraukė link Vokietijos sienos. Jei nebūtų spėjęs išvažiuoti, būtų buvęs kaip ir karteniškis jo kolega Dibisteris nukankintas Rinių miške.

Buvęs mokytojo A. Gulbinsko mokinys Zenonas Stonkus, prieš porą metų atvykęs iš Kanados į tėviškę, pasakojo buvęs nuvykęs susilenkti prie jo kapo Toronte.

aKadangi vokiečių okupacijos metu mokykloje įsikūrė kareiviai, vaikai mokėsi Baltimiškiuose pas Povilą Valužį. Visi mokiniai (jų skaičius karo metais sumažėjo iki 25) turėjo sutilpti viename kambaryje. Juos mokė du mokytojai.

Praūžus Antrajam pasauliniam karui, mokykla liko smarkiai apardyta. Todėl kurį laiką mokiniai mokėsi Pakutuvėnų kaime Jono Stonkaus ūkyje. Suremontavus pastatą nuo 1946 m. mokykla vėl buvo perkelta į Aleksandravę. Mokytoju dirbo Justinas Riepišas (mokyklos savininko sūnus). Vėliau 1948 m. Riepišų šeima buvo ištremita į Sibirą, o mokyklos pastatas nacionalizuotas.

Nuo 1949 m. rugsėjo 1 d. Pakutuvėnų kaime, nacionalizuotame ištremito į Sibirą Rupeikos ūkyje atidaromas antras Aleksandravo pradžios mokyklos kompleksas Pakutuvėnų kaimo vaikams. Šiame ūkyje 1952 m. išleista pirmoji Aleksandravo septynmetės

ravo ir aplinkiniuose Pakutuvėnų, Mamių, Dyburių, Baltmiškių kaimuose mokyklų nebuvo. Vaikų mokymu rūpinosi tėvai. Turtingesni ūkininkai parsiveždavo koją mokytesnį giminaitį, kuris iš maldaknygių ar vaikiškų knygelėlių mokydavų vaikus skaitymo ir rašymo, pamokydavo ir škaičiavimo. Neturtingesnieji savo vaikams mokyti parsiveždavo iš Kartenos davatkėles. Jos ruošdavo vaikus Pirmajai Komunijai, tuo pačiu gabesniuosis pamokydavo skaityti iš maldaknygės. Taip per porą žiemų mokslai būdavo užbaigiami.

Daugiausia turtingų ūkininkų buvo Pakutuvėnų kaime. Jų iniciatyva 1920 m. lapkričio pradžioje ūkininkės Liudvikos Dobilienės

Mokyklos direktorius Stasys Staniulis, dirbęs mokykloje 1951-1959 m.

sodyboje buvo įkurta pirmoji valstybės išlaikoma Pakutuvėnų trijų skyrių pradžios mokykla. Apie tai prisimena buvęs šios mokyklos mokinys Alfonsas Razma: "Visų trijų skyrių mokiniai mokėsi viename kambaryje. Dėl vietos stokos ketvirto skyriaus įsteigti negalėjo. Mokėmės 25 mokiniai. Pirmaisiais metais kiekvienas tėvas, atvesdamas vaiką į mokyklą, turėjo atvežti jam ir suolą. Kai juos visus susatė, klasė atrodė labai juokingai - suolai buvo įvairių formų ir dydžių. Todėl kitais metais mūsų tėvai sudėjo

Aleksandravo septynmetės mokyklos kolektyvas. Sėdi mokytojai Juozas Narušis, J. Balčiūtė, Šlekytė, D. Mitkutė ir A. Sutkus. 1952 m.

mokyklos laida. Iki 1951 m.

mokyklos direktoriumi dirbo Juozas Mitkevičius - jaunas, labai energingas ir darbštus žmogus. Jis pritaikė gyvenamojo namo patalpas mokiniams mokytis.

1952 m., Mamių kaimo gyventojams pagėdaujant, pradinį klasių kompleksat atidaromas mamiškio Jono Tamošausko gyvenamajame name. Čia paskiriama jauna mokytoja Aldona Varkulevičiūtė, kuri po vienerių metų perkeliama į Aleksandravo septynmetę mokyklą. Jos vietą užima taip pat jauna mokytoja Elena Tautkaitė. Mamių kaimo mokyklėlė persikelia pas Igną Baltmiškį. Mokyklos patalpos buvo nuomojamos. Paskutiniiais metais Mamių pradinės

Aldona Dailidonytė, dirbusi Aleksandravo septynmetės mokyklos mokytoja 1949-1951 m.

mokyklos komplekte dirbo senyvo amžiaus mokytojas Domas Juškevičius.

Nacionalizuotame ūkininko Rupeikos name Aleksandrave septynmetė mokykla vos tilpo. Klasės mažos, dirbtuvės vos buvo galima pastatyti 2-3 varstotus. Mokymo priemonės buvo laikomos palėpėse. Aleksandravo pradinės mokyklos pastatas visiškai sukuižo. Todėl 1964 m. prie apgriuvusios mokyklos pristatytas mūrinis priestatas, o 1967 m. buvo perstatyta Aleksandravo pradinė mokykla. Tuoj pat iš Pakutuvėnų čia persikėlė visa aštuonmetė mokykla. Pakutuvėnuose dar porą metų gyvavo tik pradinį klasių kompleksas. Vėliau, įsibėgėjus melioracijai, dėl mokinių trūkumo Pakutu-

Pavasario šventė naujoje mokykloje. Ją organizavo mokytojai Gulbinskai.

vėnų ir Mamių pradinį klasių kompleksai užsidarė.

1954 m. Aleksandravo septynmetės mokyklos nacionalizuotame Justino Stropaus ūkyje įkuriama mokinių bendrabutis. Jame gyveno nuo 25 iki 30 mokinių. Jie buvo išlaikomi valstybės, kolūkio ir tėvų lėšomis. Buitinės sąlygos buvo patenkinamos. Vaikų kultūrinis laisvalaikis buvo skurdokas, nes tais laikais kaimas dar nebuvo elektrifikuotas ir radiofikuotas. Mokyklai persikėlus į Aleksandravą, o kaimuose pradėjus mažėti gyventojų, bendrabutis užsidarė. Kol mokykla neturėjo nuolatinės vietos, įsikurdavo tai vienu, tai kitų į Sibirą išvežtų ūkininkų trobose, kurias nuo besikuriančios Aleksandravo gyvenvietės skyrė 1-5 km klampūs kelias - mokytojai nenoriai sutikdavo joje dirbti. Jei kuris pasilikdavo, tai tik vieniems kitiems metams. Mokytoja Aldona Dailidonytė išdirbo 2-ejus, Raišelytė - 1-erius, Petraliūtė - 1-erius, P.Vytė - 1-erius, D.Mitkutė - 2-ejus, St.Labakojytė - 1-erius, J.Šlekytė - 2-ejus, A.Balčiūnaitė - 2-ejus, I.Valiūnaitė - 2-ejus, M.Kairytė - 3-ejus, V.Mackelaitė - 1-erius, E.Juodeikytė - 4-erius, A.Sutkus - 5-erius metus. Tik mokytoja Aldona Mikalauskienė, atsikėlus iš Aukštaitijos 1952 m., čia sukūrė šeimą ir liko visam gyvenimui. Ji mokė vaikus lietuvių kalbos. Šiandien daugelis buvusiu mokinių dėkingi jai už tvirtas šio dalyko žinias.

Už sąžiningą darbą mokytoja apdovanota LTSR Švietimo ministerijos, Respublikinio raudonojo kryžiaus organizacijos Garbės raštais, yra gavusi daugybę padėkos raštų.

Beveik dešimtmetį mokykloje matematiką dėstė Janina Pociūtė. Jai pasisekdavo daugumą mokinių išmokyti matematikos pagrindų (gal kad su silpnaisiais vaikais daug dirbdavo papildomai). Nuoširdžiai bendrauti su kaimo žmonėmis mokojo mokytojai Narušiai. Jūs dažnai prisimena buvę jų mokiniai ir tėvai.

Netradicinėmis išraiškos formomis žavėjo žiūrovus mokytojos Zitos Paulau-

mokykloje spėjo išpopuliarėti jaunas mokytojas Rimantas Gricevičius, nepaprastai moko bendrauti su vaikais. Jis rengdavo moksleivių sportines varžybas su kaimo jaunimu, o vaikų komandėje visada žaisdavo ir pats. Po poros metų mokytojas buvo paskirtas Stalgėnų pagrindinės mokyklos direktoriumi.

Labai išradingai mokykloje dirbo aukštos kvalifikacijos muzikos mokytojas Bronius Kaubrys, kuris suorganizavo mokykloje jaunųjų skudutininkų būrelį, paruošė repertuarą ir dalyvavo respublikinėje dainų šventėje.

Virš dešimties metų

Ilgiau, net aštuoneta metų, mokyklai vadovavo Julius Stonkus. Jam dirbant buvo pastatyti abu mokyklos pastatai. Po J.Stonkaus dar porą metų direktoriavo R.Rapolis. Nuo 1970 iki 1992 m. mokyklos vadove dirbo šių eilučių autorė Veronika Simutinė. Man išėjus į pensiją, vadovauti paskirta energinga ir sumani direktorė Birutė Urbutienė, kurią, teišdirbusią vos ketverius metus, pakirto liga. Dabar mokyklai vadovauja Zigmas Bagdonas.

Visas mūsų, vyresnės kartos mokytojų, sąmoningas gyvenimas praėjo sovietmečiu, kai dvasinių vertybių skalė buvo pakrypusi kitu kampu. Dabar, pažvelgus keliasdešimt metų atgal, norom nenorom susimąstai apie nugyventų metų prasmę. Ypač kai girdi įvairiausių anų laikų mokytojo darbo vertinimus. Visokiais mus galima pavadinti, bet tinginiais - ne. Taip, tų laikų politinė mašina buvo įsukusi ir mokytoja, nebuvo laiko stabilėli, susimąstyti. Būdavo visko...

1970-75 m. mokslo metus mokykla baigdavo 97 arba 100 procentų pažangumu. Tai būdavo išpūstas rodiklis, nes buvo manoma, kad išmokyti galima visus vaikus, jeigu dėsi visas pastangas. Geresnė buvo ta

maždaug iki 1980 m. niekas nemokėjo. Mokytojai dirbo, nes taip buvo įsakyta iš aukščiau, ir dirbo daug. Pvz., mokytojas A.Mikalauskas be sportinio darbo dar turėjo rūpintis kariniu-patriotiniu mokinių auklėjimu, vesti šaudymo varžybas, leisti studentus, organizuoti karinius

Joana Narkutė Mitkevičiūtė, - Aleksandravo pradinį klasių mokytoja 1949-1951 m.

žaidimus, susitikimus su karškiais.

Ypač iškilmingai mokykloje turėjo būti pažymėta net 14 įvairių politinių švenčių, o kiekvieną laisvą šeštadienį kultūros namuose - organizuojami subatvakariai. Tai irgi gulė ant klasės vadovo pečių. Antradienis būdavo kino diena. Visi privalejo eiti į kiną, o mokytojas organizuodavo filmo aptarimą. Jau tais metais buvo pradėtos organizuoti sveikatingumo dienos. Tai - sportiniai, turistiniai renginiai. Jie turėjo vykti kartą per mėnesį.

Ypač sunku buvo pasiekti, kad mokiniai priklausytų kokiai nors politinei vaikų organizacijai. Mokytojai eidavo per kaima prašydami, kad tėvai leis vaikams stoti į spaliukų, pionierių ar komjaunimo organizacijas. Gerai, kad mūsų kaimų žmonės suprasdavo tą padėtį, į kurią buvo pastatytas mokytojas. Leisdavo...

Klasės tarpusavyje lenkyniaudavo dėl geresnių pažymių, lankomumo, švairausios klasės vardo.

Nuo 1972 m. mokykla perėjo į kabinetinę sistemą. Tada mokytojai iniko gaminti mokykloje priemonės, kaupti metodinę literatūrą. Kiekvienas mokytojas privalejo susidaryti sąviesvitos planus, o vadovai - kontroliuoti jų vykdymą.

Nuo 1975 m. užėjo profesinio orientavimo vėjus. Buvo priglavlota daugybė priemonių, kaip mūsų mokyklos mokinius, vėliau įsigijusius žemdirbio specialybę, privilioti grįžti atgal į kolūkį ir apsigyventi kaime. Prie kolūkio dirbtuvių buvo įsteigtas jaunųjų mechanizatorių būrelis, kuriam vadovavo žemės ūkio specialistai.

B.d.

Pamoką veda mokytoja Gulbinskienė. Apie 1936 m.

skaitės įkurtas vaikų teatras "Fata morgana", kuris 1984 m. tapo netgi respublikinio konkurso nugalėtoju.

Per kelnerius savo darbo metus Aleksandravo

pradinėse klasėse išdirbo mokytoja Birutė Vaitkutė. Už ilgametį ir sąžiningą darbą mokytojos fonotuot- rauka 1985 m. buvo iškabinata Plungės rajono švietimo skyriaus Garbės lentoje.

Dažnai keitėsi mokyklos direktoriai - juos blaškė neramūs politiniai vėjai. 1951 m. už neloyalumą tarybų valdžiai, už senų tradicijų laikymąsi į Kontaučių septynmetę buvo iškeltas pirmasis Aleksandravo mokyklos direktorius Juozas Mitkevičius su žmona pradinį klasių mokytoja. Iš Kontaučių mainais atsiūstas direktorius Stasys Staniulis, kuris 1959 m. valdžios nurodymu iškeltas į Alksnėnų mokyklą. Jo vietą užėmė Antanas Mikalauskas, teišdirbęs tose pareigose vos porą metų.

mokykla, kurios mokinių pažymiai buvo geresni. Mokytojai jautė sąžinės graužimą pervertindami mokinių žinias. Štai ką pedagogo kolektyvas svarstė 1974 m. gruodžio 3 d. posėdyje: "Mokykla pirmą trimestrį baigė 98,2 proc. pažangumu, tačiau kontroliniai darbai rodo, kad klasėse yra mokinių, kurių žinios neatitinka įvertinimo. Lankantis pamokose pastebėta, kad per pamokas daugiau dirba mokytojai, o ne mokiniai. Silpni mokiniai pamokose sėdi pasyvūs.

Mokykloje sudarytos visos sąlygos mokytis: įvesta kabinetinė sistema, įsteigtos prailgintos darbo dienos grupės, mokytojams teikiama metodinė pagalba, o reikiamų rezultatų nėra". Už užklasinį darbą

Pradinį klasių mokytojos B.Narušienė, Z.Lučinskienė ir A.Navardauskienė su savo mokiniais. Apie 1962 m.

VERONIKA SIMUTIENĖ

Pabaiga.
Pradžia Nr.39 (267).

Nuo 1975 m. pradėtos steigti kaimo jaunimo klasės, kuriose įsigyti vidurinį išsilavinimą privalėjo visi jaunuoliai iki 30 metų amžiaus. Į mokyklos suolus susėdo ir vos kelias klases baigę jaunuoliai. Mokytojų pečius užgulė dar viena našta.

Aišku, turint tokį krūvį visko nebuvo įmanoma padaryti gerai. Todėl kai ką tekdavo tik užrašyti popieriuje arba atlikti "dėl paukščiuko". Gal ir mokinius nuskriausdavom.

Jeigu pirmoje mokykloje mokėsi vos 25 mokiniai, tai vėliau šis skaičius augo. Atidarius Mamių ir Pakutuvėnų pradžios klases (1960 m.), Aleksandravo septynmetę mokyklą lankė net 159 mokiniai. Gyventojus keldinam iš melioruojamų plotų, apie 1980 m., Aleksandravo aštuonmetėje mokykloje beliko vos 80 mokinių. Vėliau Aleksandravo kolūkiui praturtėjus ir pradėjus skatinti jaunas šeimias likti kaime, mokinių skaičius vėl pradėjo didėti. 1992 m. mokykloje jau mokėsi per 100 mokinių. Dabartinės ekonominės krizės metu, kaimo gyventojų pragyvenimo lygiui smarkiai smukus žemyn, mokinių skaičius vėl mažėja.

Baigę Aleksandravo mokyklą gabesnieji patraukdavo į Kartenos arba Plungės vidurines mokyklas. Įžymybėm jie netapo, tačiau mokykla dirbo, jasi, kad du jos auklėtiniai, Antanas Valuzis ir Vilius Palenskis, dirba Vilniaus universitete dėstytojais. Aleksandrave pradinę baigę rašytojas Romualdas Lankauskas, pakutuvėniškis Juozas Šakinis tapo dailininku (dviem kadencijoms jis buvo išrinktas Kretingos rajono meru). Vėlesnių laidų abiturientai Darutė Navardauskaitė, Sigita

Aleksandravo mokyklai - aštuoniasdešimt metų

Aleksandravo pagrindinės mokyklos mokytojai su išleidžiamąja klase. 1991 m.

Kazlauskaitė, Antanas Jonauskas, Pranas Paulius, Kęstutis ir Zita Mikalauskai, Jūratė Mikalauskaitė, Pranas Stonkus, R.Simutyte, Rimantas Mikalauskas, Janina Žiliūtė, Emilija Eitavičiūtė, Vaičius, Jurgis ir Juozas Dobilai baigė aukštąsias mokyklas ir dirba įvairiose Lietuvos vietose.

Antrasis pasaulinis karas padarė daug žalos Aleksandravo mokyklai, nes kaime vyko smarkios kautynės. Buvo sugriautas mokyklos pastatas. Bet skaudžiausia tai, kad karas nuvedė į kapus ne vieną guvesnį vaiką. Atsitraukdami vokiečiai paliko daug karinės technikos ir nesprogusių sviedinių, granatų, šovinių. Vaikai visais laikais lieka vaikais. Jie apgriuvusiuose tankuose įsirengė slėptuves, ten neretai atsivilkdavo ir sprogmenų. Guvesnieji berniukai bandydavo juos išardyti. Sprogus užtaisui žuvo du P.Drungilio vaikai - Zigmūtis ir Mortelė. Vėliau tokia pat

nelaimė ištiko Adomo Gaudučio šeimą, dar vėliau buvo sudraskyti Latakų vaikai.

Turi savo istoriją ir mokyklos užklasinė

veikla. Bene pirmiausia buvo įsteigtas tautinių šokių ratelis, kuriam iš pradžių vadovavo mokytoja Marytė Šakienė, vėliau - V.Drungiailaitė,

G.Kepenienė, A.Cėrniauskaitė. Jų vadovaujami šokėjai rajoninėse meno apžiūrose užimdavo prizines vietas. Dabar šis būrelis išplėstas į folkloro ansamblių ir jam vadovauja mokytoja D.Margelienė.

Sporto būrelis iš pradžių vienijo tik pačius gabiuosius sportus mokinius. Sportas mokykloje tapo masiniu reiškiniu, kai kūno kultūrai pradėjo vadovauti mokytojas Antanas Mikalauskas. Jis išugdė ne vieną tenisininką, krepšininką, tinklininką komandą. 1960-1980 m. aleksandraviškiai beveik visose sporto šakose laimėdavo prizines vietas. Dabar sportinės mokyklos tradicijas tęsia mokytojas Z.Strumyla.

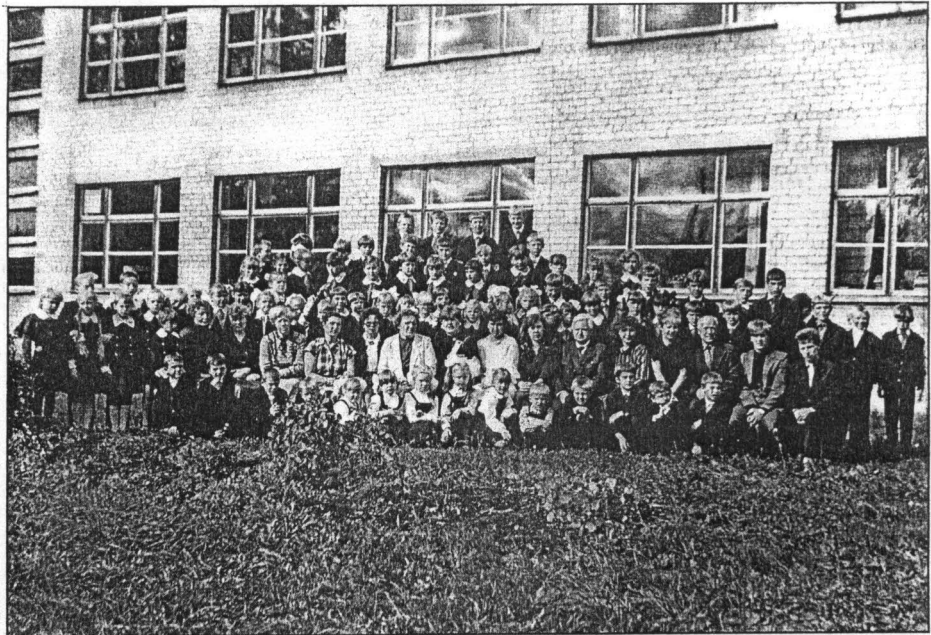
Nuo pat mokyklos įsikūrimo pradžios veikė turistų-kraštotyrininkų būrelis. Iš pradžių jam vadovavo mokytojas J.Narušis, o vėliau - jauna mokytoja Verutė Drungiailaitė. Jos vadovaujami turistai 1962 m. tapo tarprajoninio sąskrydžio diplomantais. Surinkta ir parašytos mokyklos ir Pakutuvėnų, Mamių, Dyburių, Baltmiškių

kaimų istorijos. Šių kaimų vietoje šiandien plyti tušti laukai. Prieš keletą dešimčių metų jie dar buvo gyvi. Daugybei žmonių, išsisklaidžiusių po visą Lietuvą, čia gimtoji žemė. Dažnas vasaromis atvyksta nors pamatyti ją, nors prisiliesti prie protėvių prakaitu aplaistytos žemės. Daugeliui atgaivinti praeitį padės mokyklos muziejuje sukaupti 1930 m. šių kaimų žemėlapiai, jų aprašymai.

Dabar kraštotyros darbą tęsia direktoriaus pavaduotoja Jadvyga Strumilienė. 1999-2000 m.m. šią veiklą parėmė Švietimo kaitos fondas - kraštotyros, kompiuterinės technikos ir folkloro būreliai parengė bendrą projektą "Mano kaimo istorija", kuris laimėjo konkursą.

Dievas davė didžiulę dovaną, kad galėjome baigti mokslus ir net mokyti kitus. Turime užrašyti viską, ką žino išeinantieji ir palikti istoriją ateinantiesiems - kad nereikėtų vėl pradėti nuo nulio.

Aleksandravas

Mokytojų ir mokinių kolektyvas apie 1981 m.

Aleksandravo devynmetės mokyklos mokytojų kolektyvas, dirbęs 1995 m. Pirmoji iš dešinės stovi mokyklos direktorė Birutė Urbutienė.

Keturių klasių (pradžios mokyklos) baigimo iškilmės Aleksandravo pradžios mokykloje. Viduryje sėdi tėvų komiteto pirmininkas Stončius (Kartenos viršaitis), mokytojai Gulbinskai ir Kartenos parapijos klebonas.